

История безъ думи

Домашниятъ рибарь

И ние можемъ!

Бай Станю — редакторъ и пжтековцитъ — сътрудници

52, „Зимнина“.

* * *

Презъ декември всѣки знай,
Че не е като презъ май,
Туй което лѣте има —
Нѣма го презъ люта зима. —

Ето що, въ зимника старъ
скжтели сме чуденъ даръ:
— „орѣхи, маджунѣ, сливи,
сухи сж, но не горчивѣ.

Има още друго тамъ
каца съсъ туршия — знамъ,
ето още: „лукъ и празъ“,
зимнина за въ студъ и мразъ.

Н. Христовъ

53 ПАРАШУТЬ

— Е, намѣри ли го? — попитахме
въ единъ гласъ азъ и Петьо.

— Нѣма го, — отвѣрна троснато
Сашо. Кжде не го търсихъ: и у тѣхъ,
и при дѣдо Пенковата воденица, и при
Дачо, дърводѣлца. Нѣма го и туй то!

Само дѣто се разкарвахъ насамъ-натамъ.
— Кжде ли се дѣна пѣкъ тозъ
Ваньо? Ужъ каза, че въ четири ше
дойде, а то!

— За какво ли ни само вика? Да
си губимъ времето!

— Тукъ съмъ бе, братлета, не се
косете много-много. Малко позакъснѣхъ,
но ще извинявате. Така се случи, — оба-
ди се задъ гърба ни Ваньо Африканскиятъ
лъвъ, за когото говорѣхме. Той скочи
отъ училищния стоборъ и се запяти
къмъ насъ. Подъ мишница носѣше два
чадѣри, като клонатия орѣхъ, подъ
който седѣхме.

— Защо ти сж тѣзи антики, бе
лъвче? — подкачи Сашо.

— Ти не питай, ами кажи имате
ли и у васъ такива? — отвѣрна Ваньо.

— Е-х-е! На тавана има. И не два,
ами 5—6 таманъ. Да ти ги домъкна ли
да видишъ?

— Ще ги донесешъ, ами! Тичай по-
скоро!

Следъ малко Сашо Киртицата се
завърна съ 5 чадѣра въ ржцетѣ.

— Не стигатъ, — рече Ваньо. Трѣбва
още единъ.

— Азъ ще донеса новия на тати —
обадихъ се и тръгнахъ.

Следъ като бѣха събрани 8 чадѣра,
Ваньо раздаде всѣкому по две. Азъ
взехъ, разбира се, и татковия. Ние
очудени го гледахме. Какво смѣташе
да прави той? Но, разбирайки недоумѣ-
нието ни, той мълчеше и се бавѣше,
за да ни изкара изъ търпение.

— Ето, зашто ни сж тѣзи чудовища
сега? — пакъ първи подкачи Сашо.

— Ще разберешъ, не бързай. Гле-
дайте, какво ще направя азъ.

И Ваньо се качи на единъ сухъ
клонъ огъ орѣха, доста на високо, раз-
твори двата си чадѣра и скочи. Почна
да пада бавно и стѣпи на меко върху
земята.

— Нѣ, видѣхте ли, зашто ни сж? Все
едно че скачамъ отъ аеропланъ съ
парашути, но тука е ниско. Да идемъ
на Мишкова могила на високата топола.

Тръгнахме радостни натамъ. Като
спрѣхме при тополата, Ваньо пакъ се
качи на 4—5 метра и скочи. Пакъ
стѣпи долу невредимъ. И започнахме
да се редимъ: първо той, следъ него
Петьо, после азъ и Сашо. Видѣ ни се
твърде забавна тази игра. Малко по
малка увеличавахме височината. Но
азъ искахъ да излѣза герой, та се
качихъ три стѣпала по-високо отъ точ-
ката, кжде то си бѣхме установили. Тѣмъ
се готвѣхъ да скоча и клонѣтъ, на
който бѣхъ стѣпилъ, се счупи съ едно
дрезгало само „прасъ!“ Азъ полетѣхъ
надолу съ отворенъ чадѣръ. Но другъ

Черенъ облакъ — орисъ страшна
се подаде надъ банръ.
На чело мълня блесна,
зачестиха тѣ безспиръ.

Вѣтръ буенъ — вихъръ сжщи
се понесе съ силенъ бѣгъ.
Залудува той край кжщи,
дигна всѣки предметъ лекъ.

Вой и вѣтръ — зло предчувствие...
Иде бързо орисъ зла!
Иде бързо съ градъ и нужди,
после — гладъ, беда, тегла!

Емилъ Антоновъ

клонъ закачи татковия новъ чадѣръ и
го направи на парцалъ. Азъ се спус-
нахъ стремглаво надолу. Паднахъ здра-
вата и си навѣхнахъ ржката. А новия
чадѣръ? О, той скритомъ бѣ пратенъ
на тавана.

Бѣше недѣленъ день. Навѣнъ рѣмъ-
ше тихъ есененъ дъждецъ. Две седмици
отъ какъ си бѣхъ навѣхналъ ржката.
Болкитѣ бѣха намалѣли и азъ я считахъ
вече за здрава. Татко се стегна да
излѣзе. Потърси си чадѣра — нѣма го.
Попита мама кжде е. „Не знамъ, рече
тя. Ти си го прибиращъ, ти си го
търси.“

— Азъ гледахъ на тавана единъ
скжсанъ, — обади се бати.

— Я иди го донеси, да го видя!
Той изтича горе, а моето сърдце,
горкото, замрѣ. Трѣбва да съмъ билъ
доста приблѣдѣлъ, защото мама ведна-
га ме хвана за челото и рече:

— Какво ти е? Да не си боленъ?
— Не, нищо ми нѣма — отгово-
рихъ ѣ и си легнахъ на одѣра.

Бати се върна съ разкжсания чадѣръ.
Щомъ татко го видѣ, изкрещѣ: „Той е!
Кой го е скжсалъ?“ И веднага ме по-
гледна.

Азъ затворихъ очи. Въ ушитѣ ми
нѣщо забуча. Въ зеницитѣ ми нѣщо
притъмнѣ. И усѣтихъ, какъ една здрава
желѣзна пржчка започна да се стоваря
отгоре ми.

Морски вълкъ

54 ДВАМАТА НЕМИРНИЦИ

Бѣше топла лѣтна привечеръ. Градѣтъ
погѣваше въ мракъ. Хората започнаха
да се прибиратъ по домоветѣ си.

По едно време пжтната врата на
една кжца въ окрайнината на града
се хлопна и отъ нея изкочи едно момче.
Спрѣ се за моментъ, огледа се наоколо
и хукна по една малка крива уличка.
Когато стигна кжщата на Гошови, то
се спрѣ и почна да свири. Следъ малко
единъ отъ прозорцитѣ на кжщата се
отвори и на него се показа една детс-
ка главичка. Момчето, което бѣше на
улицата, каза шепнишкомъ:

— Гошо, хайде време е!

— Ей сега, излизамъ.

Следъ малко Гошо отърча на ули-
цата и се намѣри при приятеля си.

— Ще вървимъ ли, Бояне, попита
той?

— Да, ще вървимъ, — отговори
Боянъ и бързишката тѣ тръгнаха къмъ
баба Гинината кжца. Когато стигнаха
до нея, тѣ се спрѣха, отвориха пред-
пазливо пжтната вратичка и влѣзоха
въ двора. Той бѣше тѣсенъ и дългъ.
Въ дѣното му се намираше кжщата на
баба Гена. Отпредъ имаше насадени
много овошни дървета. Помежду тѣхъ
се издигаха една стара круша, отру-
пана съ зрѣли и сочни плодове. Щомъ
влѣзоха ватре, Гошо се обърна къмъ
Боянъ и му каза:

— Сега азъ ще се кача на круша-
та, а ти ще останешъ долу и ще съби-
рашъ крушитѣ, които ще ти пускамъ.

Гошо се покатери на дървото и
почна да кжса круши и да ги хвърля
на Бояна.

— Гошо, стига вече! — се обади
по едно време Боянъ. — Напѣлнихъ
всикитѣ си джобове.

Гошо почна да слиза, Когато слѣзе
долу, тѣ си раздѣлиха крушитѣ и поч-
наха да ги ядатъ лакомо. Следъ малко
Боянъ каза:

— Гошо, прибери сега крушитѣ въ
джобовѣтѣ си и хайде да бѣгаме!

Двамата немирници излѣзоха тихо
на улицата и се опжтиха къмъ Гошови.

Когато стигнаха до завоя на ули-
цата, минаха покрай единъ складъ. До
вратата му, на зида бѣха подпрени
нѣколко шахтови плочи. Боянъ съзрѣ
плочитѣ и каза:

— Гошо, виждашъ ли тѣзи плочи. Хай-
де да бутнемъ една отъ тѣхъ! Па ще
бѣгаме!

Гошо безъ да му мисли, много каза:
— Хайде!

Двамата немирници хванаха плочата
и Гошо почна да брои: — Едно-о, две-
е, три-и... Плочата падна съ голѣмъ
трѣсъкъ на земята и се счупи на пар-
чета. Двамата немирници хукнаха да
бѣгатъ. Въ този моментъ срѣщу тѣхъ
вървѣше единъ човѣкъ, току що излѣ-
залъ отъ съседната крѣма. Боянъ се
приблѣжи до Гошо и му пришепна:

— Гошо, този човѣкъ може да ни
е видѣлъ, когато бутнахме плочата...
Боянъ не бѣше свършилъ думитѣ
си, когато човѣкътъ се изравни съ тѣхъ
и улови Гошо за шията.

— Защо счупи плочата, бе? — за-
пита човѣкътъ.

Гошо почна да плаче и да се оправ-
дава, че ужъ Боянъ билъ бутналъ плочата.

Човѣкътъ повѣрва на Гошо и го
пусна. Въ този моментъ, когато се
почувствува свободенъ, Гошо бързо се
отдрѣпна на страна и хукна по улицата,
по която бѣше избѣгалъ Боянъ.

Презъ това време Боянъ се бѣше
отдалечилъ на голѣмо разстояние отъ
мѣстото, кжде то човѣкътъ бѣше уло-
вилъ Гошо и наблюдаваше какво става
съ него.

Следъ малко двамата немирници се
събраха отново.

— Бояне, — каза Гошо — хайде
сега всѣки въ кжщи! Трѣбва да си
отиваме.

Тѣ се раздѣлиха и всѣки отиде у
дома си. Въ кжщи родителитѣ имъ ги
питаха, кжде сж били и зашто сж закъ-
снѣли толкова много. Всѣки отъ тѣхъ
можа да се оправдае съ нѣщо, но презъ
всичкото време на вечерята тѣ бѣха
гузни, не имъ се приказваше и все за
плочата мислѣха.

На сутринята единъ човѣкъ отъ
склада отиде у Гошови и Боянови и
съобщи на майкитѣ имъ за направената
пакостъ, като искаше да му се заплати
плочата.

На обѣдъ, когато бащата на Гошо
се върна отъ работа и научи за случка-
та, той го извика и му каза:

— Гошо, ти си направилъ голѣма
пакостъ? Счупилъ си нѣкаква плоча.
Ти знаешъ, че азъ не обичамъ да ми
се оплакватъ отъ тебъ. А сега ми кажи,
върно ли е, че си счупилъ нѣкаква
шахтова плоча, или не?

Гошо наведе глава и отговори
шепнишкомъ:

— Вѣрно.

— Тогава за наказание днесъ и
утре следъ училище нѣма да излизашъ
отъ кжщи.

Сжщия день на обѣдъ, когато Боя-
новия баща се върна отъ работа, чо-
вѣкътъ отъ склада се яви при него и
поиска да му заплати 100 лв. за счу-
пената плоча. Бащата на Боянъ извади
100 лв. и му ги подаде. Човѣкътъ до-
воленъ прибора паритѣ и си отиде. Следъ
това бащата извика Бояна и почна да
му се кара:

— Бояне, съобщи ми, че си счу-

пилъ нѣкаква шахтова плоча. Знаешъ
че и другъ пжтъ си се проявявалъ съ
подобни пакости. Ето току-що запла-
тихъ 100 лв. за плочата. Изглежда, че
ти отъ дума не се разбирашъ. За не-
мирството ти и за причинената пакостъ
наказвамъ те съ гладъ: сега и довечера
нѣма да ядешъ! А ако още единъ пжтъ
ми се оплачатъ отъ тебъ, ще полу-
чишъ и по-голѣмо наказание.

Така двамата немирници завършиха
този день и всѣки отъ тѣхъ получи
наказанието си, което напѣлно заслу-
жаваше.

Чичовски Никола-Вѣнцеславъ
учен. отъ II прог. кл. София

55 ПИЯНИЦА

Цѣлъ день въ крѣмата,
И Късно до срдѣнощъ.
У дома жена, деца го чакатъ,
А той не идва оцъ.

— Мамо, хлѣбецъ!
Се обажда бедно, дрипаво дете.
Майката го гледа съ погледъ тжженъ,
Отъ очитѣ ѣ сълза, подиръ сълза тече

И пакъ тая вечеръ, гладни легнаха
децата,
А вънъ есенния вѣтръ брули съ
гнѣвъ листата.
Пакъ самичка, чака майката сломена,
гладна,
Ахъ, зашто сждбата е за нея безпо-
щадна!

Въвъ зори той бѣ напусналъ вече
крѣмата,
съ пиянски викъ и ругатни нападна
пакъ децата
и детски писъкъ пакъ раздра ношцата,
Проклетъ, проклетъ бжди, несретнико
пияница—баща!

Цвѣтанка Киро Ковачева
уч. II класъ, с. Мездра

56. КОЙТО ПИЕ

Отъ пазаръ съ багажъ се връща
бай Божилъ въвъ своята кжца —
съ тояжка въвъ дѣсница,
съсъ оканица въвъ лѣвница.

Цѣлъ день пазарлъци прави —
измори се дѣдо стари;
седна той и хитро смигна,
оканицата надигна.

Но следъ малко той изпи я
и се протна като змия,
позадрѣма, позамърка
и залюсна той, захърка.

Две момчета го следѣха
и багажета му взеха,
после скриха се въ гората
загършуваха въ торбата.

Щомъ събуди се погледна,
мързеливо се изтегна —
де тояжката, оката?
Де поупкитѣ въ торбата?

В. К. Христовъ—Плѣвенъ.

57. НЕ ИСКАМЪ ДА ПУША ТЮТЮНЪ

Когато бѣхъ на 5 години баща ми
бѣше граниченъ офицеръ и живѣхме
въ едно малко селце върѣдъ Малашев-
ската планина. Единъ день ни дойдоха
много гости. Видѣхъ че всички пушатъ.
Гледахъ, какъ жадно гълтаха цигаре-
вия димъ и самодоволно изкарваха отъ
уста си пушечни колелца, отначало
мънички, после поляка се разтягаха все
по-голѣми и по-прозрачни, губейки се
въ задимения въздухъ. Искаше ми се
и азъ да запуша. Следъ малко всички
тръгнаха на ски. Когато излѣзоха, азъ
грабнахъ една недогорѣла цигара, коя-
то бѣше оставена на масата и бързо,
бързо я захапахъ. Изведнажъ нѣщо ме
задуши и не можахъ да поема дѣха
си. Когато се свестихъ — азъ бѣхъ въ
легло то си. Казаха ми, че съмъ се за-
давилъ отъ пушека и цѣлото ми лице
било посинѣло. Единъ войникъ брѣк-
налъ въ гърлото ми и ме свѣстилъ.

Когато се върнаха родителитѣ ми,
азъ имъ разказахъ всичко. Тогава тѣ
ми казаха, че тютюнѣтъ е отрова, коя-
то съсипва здравето на чевѣка. Хора
които пушатъ, ще страдатъ отъ глава,
отъ лоши жбѣи, стомашни болести и
най-страшното — разрушени дробове.

Отъ този день азъ не съмъ за-
пушвалъ и ако нѣкой ме покани да пу-
ша, азъ му отговарямъ, че тютюна е
вреденъ за здравето ни и не бива да
се пуши.

Ив. В. Янковъ
уч. IV отд. — София.